

Élménybeszámoló a Tanítsunk Magyarorszáért! programról

Mentorálás a májusi, júniusi hónapban

A mentorálás utolsó két hónapjából kiemelni érdemes események bőven akadnak. Itt most szeretném megemlíteni a győri támogatásukat a gyerekeknek. Mivel felmerültek a múltban kisebb problémák a mentorcsoportok szerinti klikkesedések miatt, így a mentorálás végéhez közeledve egy közös programot szerettünk volna mentortársaimmal. Itt meg kell említeni, hogy olyan osztályszintű vagy csoportszintű problémámat, ami a mentorálást befolyásolta volna, ezen túl, nem tudnék említeni. Erre is a koordinátor hívta fel figyelmünket.

A közös program alkalmából Győrbe invitáltuk a gyerekeket. Az időpontot is sikeresen megbeszéltük, ami ilyen esetekben mindig a legnehezebbnek bizonyul. Ezután nekiláttunk a programok megszervezéséhez. A nyári jó időhöz illő elfoglaltságot szerettünk volna, így a városnéző kisvonat illetve a Rábán közlekedő sétahajó ötlete kifejezetten beleillett a képbe. Végül a kisvasút mellett döntöttünk. Ez gazdaságosabbnak bizonyult annak fényében, hogy valamiféle emlékekkel szerettem volna készülni a mentoráltjaimnak, mivel jelenlegi tanulmányaim befejeztével a gyerekekkel való közös munka is véget ért.

A program lebonyolításában ismét hatalmas segítségünkre volt az iskolai koordinátorunk, ezúton is sok-sok köszönet neki az egy éves odaadó támogatásért.

Tehát ő kíserte be a gyerekeket és igazgatta az osztályt, míg célunkhoz nem értünk. A kisvonat indulásáig fagyiztunk egyet a közeli cukrászdában, majd az idilli napsütéses, nyár eleji napon örömmel fogadtuk, ahogy a menetszél hűsítően körbelengett minket, miközben megtekintettük Győr belvárosának említésre méltó helyszíneit.

Mikor a vonat visszaérkezett a Bécsi kapu tér barokk polgári lakásokkal árnyalt utcájára, az osztály ismét csoportokra oszlott. Én a csoportommal egy kedves kis pikniket képzeltem el, és valósítottam meg Győr népszerű strandján, az Aranyparton. A gyerekekkel kártya-, labda- és fogócska játékot játszottunk, ezen felül frizbizztunk is. Házi bodzás limonádét ittunk és epret majszoltunk. Azt hiszem, mondhatom csak annyira jól éreztem magam, mint a gyerekek.

Végző soron elérkezett az idő, hogy visszainduljunk a buszvégállomásra. Sajnos valamilyen oknál fogva kissé alábecsültem, hogy mennyi időre lesz szükségünk ahhoz, hogy végigsétáljunk a belvároson. Így, a gyerekek legnagyobb örömeire, rögtönzötten átmozgattuk testünket is, könnyű kocogás, majd futás formájában.

Végül minden gyermek felkerült a haza felé induló buszra, de biztosítottak róla, hogy aznap biztosan jól fognak aludni.

Cseh Boglárka

A Széchenyi István Egyetem
Tanítsunk Magyarorszáért! program mentora